Bütün Ülkelerin Emekçileri, Birleşiniz!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl: 3, Sayı: 47 16 NİSAN 1976

İŞÇİ SINIFIMIZ, SEÇKİN BİR YÖNETMENİNİ YİTİRDİ

DİSK Genel Sekreteri İbrahim Güzelce öldü

DİSK Genel Sekreteri İbrahim Güzelce, bir süreden beri rahatsız bulunduğu onulmaz hastalıktan kurtulamayarak, 11 nisan 1976 pazar günü sabah saat 7.15'de, İstanbul'da SSK Samatya Hastanesinde hayata gözlerini kapadı. Onun vakitsiz ölümüyle işçi sınıfı seçkin bir yönetmenini, DİSK ise temel direklerinden birini yitirmiş oldu. Güzelce'nin geride bıraktığı boşluk, devrimci sendikacılık hareketinde uzun bir süre hissedilecektir.

* * *

Ölümü, bütün Türkiye'de olduğu gibi yurt dışındaki işçiler ve ilerici öğrenciler arasında da derin üzüntü yaratan İbrahim Güzelce, kendi kendini yetiştirmiş ve sınıfının bilincine varmış bir basın emekçisiydi. Türkiye'de uzun yıllar basın teknisyeni olarak çalışmış, işçi sınıfının ekonomik ve politik örgütlenmesinde görev almış; barış, demokrasi ve sosyalizm savaşımının gönüllü bir neferi olarak uzun yıllar gösterişten uzak bir uğraş sürdürmüştür.

7 eylül 1922'de İstanbul'da doğan İbrahim Güzelce, 1940 yılından beri sendikal hareketin içinde idi. 1948 yılında İstanbul Basın Teknisyenleri Sendikası'nın Genel Sekreterliğine getirilmiş, daha sonra Türkiye Basın Sanayii İşçileri Sendikası (BASIN-İŞ adını alan bu sendikanın Genel Başkanlığına seçilmiştir. 1961 yılında, öteki sendikacı arkadaşlarıyla TİP'in kuruluşuna katılmış, 1967'de DİSK'i oluşturan devrimci sendikacılar arasında yer almıştır.

1968 yılında basın işçisi olarak gittiği Batı Berlin'de bir yandan çalışırken, öte yandan Almanca öğrenmiş, yurt dışında geçirdiği 7 yıllık sürenin son yıllarında, Alman Sendikalar Birliği (DGB) Berlin Yabancılar Bürosu'nda

ARKASI 4. SAYFADA

1 MAYIS'TA DÜNYA İŞÇİLERİ OMUZ OMUZA YÜRÜYECEK

DİSK'İN BU YILKİ 1 MAYIS EYLEMİ TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI TARİHİNİN EN YIĞINSAL GÖSTERİLERİNDEN BİRİ OLACAK

- 1 MAYIS RESMÎ İŞÇİ BAYRAMI OLARAK TANINMALIDIR !
- İHANET CEPHESİNE HAYIR !
- FAŞİST CİNAYETLERE SON !
- VATANDA İŞ İSTERİZ !
- CALIŞMA İZNİ İSTERİZ !
- BRİTANYA-TÜRKİYE SOSYAL SIGORTA ANLAŞMASI İMZALANMALIDIR !
- SOSYAL HİZMET KESİNTİSİNE SON, İŞ İÇİN SAVAŞ !
- ÜSLER KAPATILMALI, NATO, CENTO'DAN ÇIKILMALIDIR !
- TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ'NE ÖZGÜRLÜK !

BÜTÜN ÜLKELFRİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ !

1 Mayıs dünya işçilerinin birlik, dayanışma ve mücadele gününe iki hafta kaldı. Bütün dünyada işçi sınıfı, emekçiler bu bayramı kutlama hazırlıkları içinde. 1 Mayıs komiteleri kuruluyor, belgileri saptanıyor, yayın organlarında 1 Mayıs çağrıları yayımlanıyor. Her türlü sömürünün tarihe karıştığı sosyalist ülkelerde meydanlar süsleniyor. Diğer ülkelerde ise işçi sınıfı bu güzel güne ulaşabilmek için savaş azmini biliyor.

Türkiye işçi sınıfı da kendi hazırlıklarını yoğunlaştırdı. Ancak o, bu 1 Mayıs'a daha coşkulu, daha ateşli hazırlanıyor. Çünkü bu yıl 1 Mayıs ülkemizde uzun yıllardan beri ilk kez açık kutlanacak. 1 Mayıs 1921'de emperyalist işgal ordularına karşı yürüyen işçi sınıfımız, 1 Mayıs 1976'da yine Amerikan emperyalizminin, onun işbirlikçisi İhanet Cephesi' nin üzerine yürüyecek. Emperyalizme, faşizme, sömürüye karşı ulusal bağımsızlık, barış, demokrasi ve toplumsal ilerleme belgilerini haykıracak. 1 Mayıs'ı resmî işçi bayramı olarak tanımayan işbirlikçi burjuvaziye yumruğunun gücünü gösterecek.

Avrupa'da da Türkiyeli işçiler, emekçiler, ilericiler 1 Mayıs'ı tam bir enternasyonal hava içinde kutlayacaklar. Avrupa Türkiyeli Toplum

ARKASI 4. SAYFADA

HALKIMIZ CİNAYETLERİN HESABINI İHANET CEPHESİ'NDEN SORACAKTIR

İhanet Cephesi'nin ellerinden kan damlıyor...;yurtseverlerin, ilericilerin, gençliğimizin kanları damlıyor. Cinayetlerin bilançosu basına yansıdığı kadarıyla 38'e vardı. Bunun yanısıra yaralıların sayısı, yüzleri, binleri aşıyor.

Geçtiğimiz hafta içinde yine üniversitelere saldıran hükümetin "yardımcı kolluk kuvvetleri" faşist komandolar, Devlet Mimarlık Mühendislik Akademisi'nde 5 öğrenciyi, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi' nde de 3 öğrenciyi yaraladılar. 9 nisanda faşist komandolarla polisin ortak saldırısı sonucunda 3 öğrenci öldürüldü. Komandoların Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne saldırarak, Hakan Yurdakuler' i öldürmesini protesto eden Hacettepe Üniversitesi öğrencilerine saldıran polis, Burhan Erdem ve Orhan Ensari adlı gençleri kurşunlayarak öldürdü. Bununla da yetinilmedi. Polis ve jandarma kuvvetleri Hacettepe yurdunu da basarak öğrencileri kıyasıya dövdü. Polis, bu saldırıların fotoğrafını çeken gazetecilerin ellerinden makinalarını alarak onları da kıyasıya dövdü.

Olaylardan sonra Demirel ve Türkeş birer basın toplantısı düzenleyerek bu saldırılarla da yetinmeyeceklerini açıkladılar. İlericilere, yurtseverlere, komünistlere küstahça saldırdılar.

Fakat artık halkımız katillerin, vatan hainlerinin, yalancı ve sahtekârların kim ler olduğunu çok iyi biliyor. Düşmanını da çok iyi tanıyor. İhanet Cephesi'nin devrileceği gün uzak değildir. Ve o zaman cinayetlerin hesabı Demirel'e, Türkeş'e, Erbakan'a Feyzioğlu'na bir bir sorulacaktır. Halkımız bu vatan hainlerini, yurtsever evlâtlarının akıtılan kanında boğacaktır.

PARTİLERÜSTÜ POLİTİKA İFLÂS EDİYOR AMA...

Türk-İş 10. Genel Kurulu 12 nisan pazartesi günü çalışmalarına başladı. Genel kurulun tartışacağı en önemli sorunun, politik hareketlere ve partilere ilişkin tavrın belirlenmesi olduğu bildiriliyor. Tartışma, "Partilerüstü" politikasının sürdürülmesini isteyenlerle, demokratik sol bir partinin "destek - lenmesi"ni savunanlar arasında yükseliyor.

Türkiye işçi sınıfının baş düşmanlarından sarı sendika ağaları Halil Tunç ve Sadık Şide'nin yıllardan beri savunduğu "partilerüstü politika"nın içeriği üzerinde durmaya fazla gerek yok. Bunun, aslında, Amerikan emperyalizmine, işbirlikçi ihanet cephesine bağlılıktan başka bir anlama gelmediğini işçi sınıfımız çok iyi biliyor.

Fakat bu ihanet politikasına almaşık olarak öne sürülen politikanın da iş-

ARKASI 4. SAYFADA

BİZİM RADYO 18 YAŞINDA

4 nisan 1958'de "Bizim Radyo" yayına başlamıştı. O günden bugüne 18 onurlu yıl geçti.

Anadolu'nun en ücra köylerine varıncaya kadar, hergün sayıları daha da artan yüzbinlerce kişi "Bizim Radyo"ya kulak veriyor. TKP Genel Sekreteri İ. Bilen'in dediği gibi, "Bizim Radyo, geniş halk yığınlarının dili, gözü, kulağı olmuştur. Bu gelişme boşuna değildir. Komünistlerin yığınların sorunlarıyla, istemleriyle bağlanmışlığının kanıtıdır."

18. kuruluş yıldönümünde "Bizim Radyo"ya, halkımızın gerçek sesine uzun ömürler.

TKP'NİN SESİ

Geçtiğimiz yıllarda, haftada bir, orta dalga ve salı ve pazar günleri de kısa dalgadan yayın yapan TKP'nin Sesi radyosu, 1 nisan tarihinden itibaren yayınlarını haftanın hergünü yapmaya başladı.

Hergün Orta Avrupa saati ile 9:10'da kısa dalga 31.5 ve 48.5 metrelerden yayın yapan TKP'nin Sesi işçi sınıfımızın savaşımında önemli bir rol oynuyor.

hedef: £1000

İŞÇİNİN SESİ bağış kampanyasına katılalım

Gazetemiz İŞÇİNİN SESİ iki yılı aşkın bir süredir çıkmakta. Bu yayın yaşamı boyunca siz değerli okuyucularımıza, haberlerle yorumlarla ve diğer çeşitli yazılarla işçi sınıfının politikasını, dünyada ve Türkiyemizde tüm ilerici güçlerin savaşımını yansıtmaya çalıştık. Böylece barış, demokrasi, sosyalizm uğrunda verilen savaşıma kendi olanakları mız ve sınırlarımız çerçevesinde, ufak da olsa bir katkıda bulunmayı başardığımıza inanıyoruz. Gerek Britanya'daki ve Avrupa'nın diğer ülkelerindeki Türkiyeli işçilerden, ilericilerden, gerekse Türkiye'deki dostlarımızdan İŞÇİNİN SESİ'ne gösterilen ilginin artması bu inancımızı güçlendiriyor.

Ancak, kapitalist düzenin koşullarında işçi basınının, ilerici basının ne denli büyük zorluklarla, baskılarla karşı - laştığını hemen hepimiz biliyoruz. Bunlardan biri de parasal zorluklar olmakta. İşçi basını, egemen burjuvazinin sınırsız denilebilecek olanakları na, radyo, televizyon, milyonluk tirajlı gazete ve dergilere örülmüş dev basın-yayın ağına karşı savaşmak zorundadır. Bu savaşta işçi gazetelerinin tek güvencesi ise, işçi sınıfından, emekçilerden, tüm ilericilerden görece ği destek olmaktadır. Gazetemiz İŞÇİNİN SESİ'nin tek güvencesi işte bu destektir. Yani siz okuyucularımız, gündeliklerinizden, haftalıklarınızdan ayırıp vereceğiniz paralarla İŞÇİNİN SESİ'ni bugün içinde bulunduğu parasal zorluklardan kurtararak, savaşımımıza küçük de olsa bir katkıda bulunmuş olacaksınız. Aynı zamanda böylece, gazetemizin niteliğini, içeriğini de sürekli olarak geliştirme olanaklarımız artacak. Zaten gazetemizin, kuruluşu da dahil olmak üzere, bugüne dek yaşamasını sağlayan başlıca dayanak işçiler, ilerici, yurtsever dostlar olmuştur.

İşte yine sizlerin bu devrimci görevi yerine getireceğinizden en ufak bir kuşkumuz olmadığından, açtığımız bağış kampanyası için önümüze £1000'luk bir hedef koyduk. Kampanya süresi boyunca (20 nisan-20 mayıs) görevli arkadaşlar fabrika ve diğer işyerlerini, okulları, evlerinizi ziyaret ederek, makbuz karşılığında bağışlarınızı toplayacaktır. Yapılan bağışlar gazetemizde yayımlanacaktır.

BAĞIŞLARIMIZLA GAZETEMİZ İŞÇİNİN SESİ'NE OMUZ VERELİM !

KONSTANTİN ZARADOV

SOVYETLER BİRLİĞİ BİLİMLER AKADEMİSİ ÜYESİ, TARİH DOKTORU KONSTANTİN ZARADOV, BARIŞ VE SOSYALİZM PROBLEMLERİ DERGİSİNİN BAŞ EDİTÖRÜDÜR. BURADA SUNDUĞUMUZ YAZI, YENİ ÇAĞ DERGİSİNİN EKİM 1973 SAYISINDAN KISALTILARAK ALINMIŞTIR.

BÜYÜK EKİM DEVRİMİ VE TEK CEPHE SORUNU

Kapitalist ülkeler komünistleri, işçi sınıfının parti ve örgütleri arasında sıkı bir işbirliğini, anti-monopolist güçler arasında tek cepheler meydana getirilmesini öngören kesin bir çizgiden yürüyorlar. Bu ödevi, uyguladıkları strateji ve taktiğin en önemli bölümü sayıyorlar.

Bu yazıda, Lenin'in Partisi'nin, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi döneminde devrimci güçlerin birliği için yürüttüğü mücadelenin bazı sorunları, yani geniş emekçi yığınlarını, toplumun ilerici ve demokratik katmanlarını devrimden yana kazanmaya ilişkin somut tarihsel tecrübe ele alınmaktadır.

HALK DEVRİMİNİN GERÇEKLİĞİ VE TEPEDE HÜKÜMET DARBESİ EFSANESİ

Daha İkinci Enternasyonal oportünistleri ve Rus menşevikleri, Rusya'da sosyalist devriminin düpedüz bir "tepede hükümet darbesi", bir "bolşevik isyanı" ve "bir avuç komplocu"nun işi olduğu iddialarını piyasaya sürdüler. Her boydan ve soydan anti-komünistler de o zamandan beri bu uydurmayı tekrarlamaktan vazgeçmediler ve vazgeçmiyorlar.

Devrimi bolşeviklerin "darbe"si olarak gösteren bu efsaneyi piyasaya sürenlerin, bunun doğruluğuna herkesten önce kendilerinin inandıklarını söylemek zordur. Efsaneyi ısrarla yaymaya devam ettiklerine göre, kendilerini tarihsel gerçeği hiçe saymaya iten başka nedenler, başka çıkarlar olsa gerektir. Oportünist akımların -sağ ve "sol"- temel yargılarını bilenler için bu propagandanın ne gibi bir politik yükümü olduğu apaçık ortadadır. Sağcılar bunu, komünistlerin diğer politik güçlerle işbirliği konusunda güya geleneksel isteksizlik ve beceriksizliklerinin "kanıtı" olarak kullanıyorlar. "Solcular" ise, bunda kendi sekter ve serüvencişiarları yararına bir "gerekçe" buluyorlar. Ve ne yandan baksanız, berikiler de, ötekiler de, yalnız Bolşevik Partisi'nin, Rusya işçi sınıfının ve emekçi yığınlarının devrimci kahramanlığını değil, aynı zamanda çağdaş komünist hareketinin stratejisini, yani tekellere ve emperyalizme karşı savaşta sol ve demokratik güçlerin sımsıkı birlik olmaları ödevini en başa alan stratejiyi gözden düşürmek için tarihi zorlayıp duruyorlar.

Bolşevik partisinin Ekim devriminden önceki dönemde gösterdiği eylemin karakteristik çizgileri ve genellikle olayların gidişi, devrimi "bir avuç komplocu"nun ve hatta topyekun 350 bin kişilik partinin yaptıkları, yani adeta karşı-devrimin "asaletinden yararlanarak ve 150 milyonluk halkın haberi bile olmadan gerçekleştirerek bir olup bitti halinde dayattıkları yolundaki uydurmayı en iyi biçimde yalanlamaktadır.

....

ÇOK PARTİLİ İŞBİRLİĞİNDEN YANA OLANLAR KİMLERDİ OLMAYANLAR KİMLERDİ ?

Sovyet Rusya'da bir tek parti, Bolşevikler Partisi iktidara geldi. Bu duruma dayanan burjuva ideologları ve oportünistler, sosyalizmde komünistlerin yalnız tek partili sisteme yol verdiklerini, diğer partilerle işbirliğinin kesin düşmanı olduklarını iddia ediyorlar. Bu gibi iddialar, sadece Marksist-Leninist partileri soyutlama, doğal bağlaşıklarını bu partilerden uzaklaştırma hedefini gütmektedir.

Acaba, tüm halkı kapsayan devrimin öncüsü olarak, işçi sınıfıyla geniş emekçi yığınları arasında bağlaşıklık kurmaya çalışan bolşevikler, gerçekten, bu yığınları temsil eden politik partilerle işbirliğine karşı mıydılar? Bu konuda tarihsel kanıtlara başvurmamız gerekir.

Hemen belirtmeliyiz ki, Rusya'da işçi sınıfı ve köylüler adına hareket eden birkaç parti vardı: Bolşevik Partisi, Menşevikler, Sosyal-Devrimciler(es-er'ler), Enternasyonalistler, Polonya ve Litvanya Sosyal-Demokrat Partileri, Musevi Sosyal-Demokrat İşçi Birliği("Bund"), Letonya Sosyal Demokratları vb... Bolşevikler, diğer partilerle, öncelikle en büyükleri olan menşeviklerle, es-er'lerle birçok defalar birlikte hareket etmiş, çeşitli politik kampanyalarda onlarla bağlaşıklık kurmuş, yarı birleşme ve hatta tam birleşmeleri için anlaşmalara gitmişlerdir. Bu da mücadelenin gereksinimleridolayısıyla "kendi deneyleriyle kontrol yoklamalarında bulunmak isteyen alt katmanların baskısıyla" yapılıyordu. Bolşevikler, diğer devrimci güçlerle, devrimden sonra da Sovyet egemenliği organları çerçevesinde işbirliği yapılmasını olanaklı görüyorlardı. Egemenlik organı olarak Sovyetler hakkında Lenin tarafından daha 1905 yılında ileri sürülen görüş, Sovyetlerin, çeşitli sosyalist partiler temsilcilerini bünyelerinde toplayabileceklerini çıkış noktası yapıyordu.

Sorun, diğer partiler temsilcilerinin bolşeviklerle işbirliğine yanaşmayarak yalnız demokratik burjuva devrime özgü isteklerle sınırlı kalmalarında toplanıyordu. 1905-1907 yılları devriminde bu böyle olmuştu. 1917 devriminde de böyle oldu. Diğer partilerin temsilcileri, Lenin'in Nisan Tezleri'nde ileri sürdüğü "Bütün egemenlik Sovyetlere!" belgisini benimsemediler ve Haziran ayında yapılan Rusya 1. Sovyetler Kongresi sırasında menşeviklerle es-er'ler, bolşeviklerin birlikte hareket önerisini pratikte silkip attılar; böylelikle de çok partili işbirliğine sırt çevirmiş oldular.

Sovyetlerin Rusya II. Kongresinde bolşevikler, mutlak çoğunluğa sahip bulundukları halde, kongrenin menşevik F. Dan tarafından açılmasına razı oldular. F. Dan'ın partisi, ya geçici hükümetin devrilmiş ve iktidarın devrimci organların eline geçmiş olduğunu kabul etmek, bununla da yığınların eylemini desteklemek, demokratik ve sosyalist dönüşümlerin gerçekleştirilmesinde bolşeviklerle işbirliğini kabul etmek, ya da burjuva demokrasisinden sosyalizm koşullarının sürekli olarak olgunlaşması şemasına uygun düşmediği gerekçesiyle devrimi reddetmek ve burjuvaziyle sınıfsal bağlaşıklık kurmak gibi iki almaşıktan birini seçmek durumundaydı. Menşevikler ikinci yolu seçtiler. Onlar sağcı es-er'lerle birlikte, bolşeviklerin Sovyet iktidarından vazgeçmelerini ve "Ekim darbesinin kişisel suçlusu" V. İ. Lenin'i hükümetten uzaklaştırmalarını, hükümet başkanlığına da sağcı es-er'ler partisi önderlerinden birini getirmelerini istediler. Bu, pratikte, geriye, burjuva diktasına dönüş demekti. Bolşeviklerin Merkez Komitesi bu sinsi planları kesinlikle reddetti; kapitalistlerin çıkarlarını savunacak bir hükümet kurmak amacında olmadığını açıkça bildirdi. Bundan sonra, menşeviklerin ve sağcı es-er'lerin temsilcileri (50 kişi kadar) kongreyi terkettiler, şehir Duma'sına gittiler ve orada Kadet'lerle birlikte anti-sovyetik bir merkez, yani "Yurdu ve devrimi kurtarma komitesi" adını verdikleri bir karşı-devrim organı meydana getirmeye koyuldular; daha sonra da burjuvaziyle elele ve diğer ülkeler emperyalistlerinin desteğiyle (Amerikan, İngiliz ve diğer bazı ülkeler elçilikleri aracılığıyla) devrime karşı kanlı bir komplo örgütlediler.

Kongrede yalnız bolşevikler ve Rusya Merkez Yürütme Komitesi çalışmalarına katılan, daha sonra da 1917 Aralık ayında Sovyet hükümeti kadrosuna giren sol es-erler kaldılar (Halk Komiserleri Sovyeti'nde bu partiden 7 temsilci vardı). Bolşevikler ile sol es-er'ler arasındaki işbirliği, yukarıda sözünü ettiğimiz A. Peyrefit'in (Fransa'da son parlamento seçimleri öncesi politik kampanya sırasında, anti-komünist isterinin körüklenmesine katkısını esirgemeyen iktidardaki UDR'nin lideri A. Peyrefit, bolşeviklerin vaktiyle seçimlerde %25'ten daha az oy kazandıklarını ve buna rağmen iktidarı ele geçirmiş olduklarını söyledi) 1972 eylülünde yayımlanan bir yazısında dediği gibi bir "efsane", bir "umut" değil, Merkez Yürütme Komitesi'nin ve Halk Komiserleri Sovyeti'nin o zamanki oturumlarına ait tutanakların bile tanıklık ettiği üzere, olumlu bir işbirliği idi. Bu işbirliğine son veren, bolşeviklerin "dürüst davranmayışları" değil, bizzat sol es-er'lerin hükümete karşı eylemlere geçmeleri oldu.

Bolşevikler menşevikleri ve sağcı es-er'leri de iktidardan uzaklaştırmıyorlardı. Tam tersine, bunların Rusya Sovyetleri II. Kongresini terketmelerinden sonra bile bolşevikle, kapıları açık bıraktılar. Parti Merkez Komitesinin V. İ. Lenin tarafından kaleme alınan 2 kasım 1917 günlü kararında, "O (yani Merkez Komitesi - K. Z.) Rusya Sovyetleri II. Kongresinden hiç kimseyi çıkarmadıktan başka, terketmiş olanları da şimdi tekrar almaya ve bunların Sovyetler çerçevesi içinde koalisyonunu tanımaya bütünüyle hazırdır; demek ki, bolşeviklerin hiç kimseyle iktidarı paylaşmak istemedikleri yolundaki lakırdılar bütünüyle yalandır" deniliyordu.

Dahası var: Menşeviklere (aynı zamanda diğer muhaliflere) geniş eylem olanakları verildi. Bunların merkezsel ve yerel parti komiteleri açık olarak çalışıyor, konferansları ve toplantıları düzenli olarak yapılıyordu: Küçük burjuva partileri bütün Sovyet egemenlik organları seçimlerine katılıyor, mitinglerde, toplantılarda, basında, Sovyetlerin kongrelerinde vb. tartışmalar yürütüyorlardı.

Küçük burjuva partileri yöneticileri ancak halkın desteğini bütünüyle yitirdikten sonradır ki, bunu bir türlü hazmedemeyerek, politik eylemi bıraktılar ve Sovyet iktidarına karşı (kimileri L. Martov gibi yabancı ülkelere göçerek, kimileri de yurt içinde) açık karşı-devrimci mücadeleye geçtiler.

Bolşeviklerin o zamanlar diğer partilere karşı davranışlarını gözden geçirirken ilkesel bir durumu özellikle belirtmemiz gerekir. Bolşevikler bağlaşıklarıyla işbirliği yaparken, "ne pahasına olursa olsun" birlik düşüncesinin kesinlikle karşısındaydılar; tek yanlı ödünler vermeye yanaşmıyor, ideolojilerini pazarlık konusu yapmıyor, "ideolojik-politik mücadeleyi hiçbir zaman boşlamıyor ve gevşetmiyorlardı."

Bolşeviklerin kendi düşüncelerine böylesine bağlılığı işyerinde, sokak gösterilerinde ve çarpışmalarda, doğrudan doğruya demokrasi ve sosyalizm için mücadele edilen her yerde emekçilerin elbirliğiyle hareketleri sürecinde hem "yukarıdan", hem de - en önemlisi - "aşağıdan" tek cephe kurulması için başarıyla mücadele yürütmelerine her zaman yardım ediyordu.

İKİ SONUÇLAMA

Bütün bunlardan iki sonuç ortaya çıkıyor.

Birinci sonuç: Ekim Devrimi, insanlığın daha önce yaşadığı bütün devrimler içinde en yığınsal ve halkçı olanıdır. Bu devrim, halkın iradesini çiğnemiş değildir; tam tersine, bu iradeyi baştan başa yansıtmıştır. Devrim boyunca, Bolşevik Partisi, emekçi yığınlarını temsil eden diğer partilerle, gerek devrimci çarpışmaların ateşi içinde, gerekse yeni toplum kuruluşu sürecinde işbirliği yapmaya çalışmıştır.

Her boydan ve soydan anti-komünistler, o zamanki Rus gerçekliğini çarpıtarak *Ekim* Devrimi'ne Lenin'in biçtiği değeri sessizlikle geçiştirerek, Rusya'da çarlığa ve emperyalizme karşı duran bir birleşik cephe olmadığını ve olamayacağını kanıtlamaya çalışıyorlar. Bu gibi iddiaları önemsemezlik edemeyiz: Zira birincisi, bunlar gerçeğe aykırıdır; ikincisi, burjuva yayıncıları anti-komünist literatür yayımlamak için hiçbirşeyi esirgemez ve 1917 Devrimi gerçeğini yozlaştırmaya çabalarken, ilerici basında bu sorunların bazı yanları henüz yeterince aydınlatılmış değildir.

İkinci sonuç: Nice çalkantılara sahne olan şanlı 1917 yılından evrensel önemde somut bir deneyim çıkmaktadır. Lenin diyalektik düşünüp davranıyor, ve komünistlerden, kendi ülkelerinin gelişmesinde somut durum ve olayları gözönünde bulundurmalarını istiyordu. Bundan başka, diğer ülkeler komünistlerine, Rus Devriminin özgül özelliklerini açıklamalarında yardım da ediyordu. Fakat Lenin aynı zamanda, devrime "yeni sayfadan" başlama çabalarına düşenleri de şiddetle eleştiriyor ve şöle diyordu: "...proletarya devriminin genel ilerleyişi bütün dünyada aynıdır." Ve bundan ötürü, geçmişin deneyimi hele Lenin'in deyimiyle "devrimi gerçekleştirme sanatı için taban hazırlayan" bolşeviklerin somut deneyimi titizlikle gözönüne alınmazsa, nerede olursa olsun, başarılı bir devrim eylemi yürütülemez. Bu yargı, bolşeviklerin tek cephe uğrunda mücadeleleri sorunu bakımından, yani uluslararası önemi 1922'de Komintern Yürütme Komitesi'nin özellikle belirttiği ve Lenin'in ilkesel yanaşımından hiç bir zaman Rusya ile diğer ülkeler arasında ayrım gözetmediği sorun bakımından da doğrudur.

ULUSLARARASI DEMOKRATİK KADINLAR FEDERASYONU BAŞKANI FREDA BROWN İLE BİR RÖPORTAJ

"UDKF, bağımsız bir Türkiye kavgasında Türkiyeli kadınların yanındadır"

FREDA BROWN, GEÇTİĞİMİZ HAFTA İÇİNDE ANGOLA ZİYARETİ DÖNÜŞÜNDE LONDRA'YA UĞRADI. İŞÇİNİN SESİ OLARAK KENDİSİYLE GÖRÜŞMEDE BULUNUP BİR RÖPORTAJ RİCA ETTİK. AŞAĞIDA BU RÖPORTAJI SUNUYORUZ.

FREDA BROWN, ANGOLA KADINLAR BİRLİĞİ YÖNETİCİLERİYLE

1 Kadınların, dünya çapında eşit haklar uğruna, barış, demokrasi ve toplumsal ilerleme doğrultusunda yürüttükleri savaşım, her geçen gün yeni boyutlara ulaşıyor. Özellikle, Dünya Kadınlar Yılı olan 1975 yılında önemli kazanımlar elde edildi. Bu savaşımın gelecekteki gelişimini nasıl görüyorsunuz **?**

1975 Uluslararası Kadınlar Yılı, tüm dünyadaki kadınlar ve kadın örgütleri için önemli bir yıl oldu. Birlik ve dayanışma yılı oldu. Atılım ve utku yılı oldu. Kadınların eşitlik, barış ve toplumsal ilerleme için verdikleri savaşım, "Kadınlar Yılı"nda yeni boyutlara ulaştı. Birçok ülkede kadınlar açısından haklı, doğru ve sağlıklı örgütlenmelerin temeli atıldı. Bu nedenle 1975 yılı kadın hareketinde önümüzdeki yıllarda ulaşılacak yeni başarıların da muştucusu, habercisi oldu.

Uluslararası kadın hareketinin bu yeni aşamasında önde duran görevleri çözümlemek ve örgütlenme düzeyini daha da yükseltmek için "Uluslararası Demokratik Kadınlar Federasyonu" 1976 yılında yoğun bir eylem programı hazırladı. Bu eylem programının ağırlığını Vietnamlı, Filistinli, Angolalı, Şilili, Güney Afrikalı ve baskı altındaki tüm ülkelerin kadınları ile dayanışma oluşturuyor.

UDKF ve çeşitli ülkelerin ulusal kadın örgütleri, silahsızlanma eylemlerine büyük önem ve öncelik veriyorlar. 2. "Stockholm Çağrısı" için bütün dünyada imza toplama kampanyası açtık. Toplanan imzalar yıl sonunda Birleşmiş Milletler örgütüne sunulacak.

Bu yakınlarda Şri Lanka'da, kırsal alanlardaki kadınların sorunları uzerine bir yuvarlak masa toplantısı yapacağız.

Bundan başka, Angola'da, bağımsızlığına yeni kavuşmuş Afrika halklarının sömürgeciliğe karşı yürüttükleri savaşta kadınların yeri konulu bir seminer düzenleyeceğiz.

Temmuzda "çocuk sorunları", eylülde ise "emekçi kadınların sorunları" üstüne Avrupa ülkelerinde seminerlerimiz olacak. Daha sonra Latin Amerika'da tekellerin sömürüsü ele alınacak.

Biliyorsunuz, bütün dünyada kadınlar arasında okur-yazarlık oranı daha düşük. Oysa eşitliğin sağlanabilmesi için eğitim çok gerekli. Bu gerçeği gözönünde bulunduran UDKF, kadınların eğitimi için etkin kampanyalar yürütecek. Birleşmiş Uluslar Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü (UNESCO) ile de işbirliği ederek, Asya, Afrika ve Latin Amerika'da eğitim görevlisi olarak çalışacak kadrolar yetiştireceğiz.

2 Angola'dan daha yeni döndünüz. Yeni bağımsızlığına kavuşan bu ülke üzerine izlenimlerinizi anlatırmısınız **?**

Angola, yıllardan beri sömürgeciliğin talan ettiği bir ülkeydi. Bağımsızlıktan sonra ABD ve Güney Afrika tekellerinin güdümündeki sözde kurtuluş örgütlerinin saldırılarından hayli zarar gördü. Fakat, şimdi özgür Angola'nın özgür insanları geleceğe umutla bakıyor. Savaşın yaralarını kısa sürede saracaklarına ve enternasyonal dayanışma ile güçlü, bağımsız, kalkınmış bir Angola yaratacaklarına inanıyorlar.

Ben, Angola Kadın Örgütü (OMA)nün çağrılısı olarak gittim Angola'ya. Bu ülkenin ulusal kurtuluş savaşında kadınların katkısı gerçekten çok büyüktü. Onlar şimdi omuzlarından silahları indirmiş, ülkenin kalkındırılması ve yeni bir düzen kurulması savaşımına katılmışlar.

Angola, Afrika'nın en zengin ülkelerinden biridir. Doğal kaynakları çok verimli, petrol, elmas, demir, bunların başında geliyor. Ayrıca kahve, şekerkamışı, palmiye yağı ve çeşitli meyveleriyle göz kamaştıran bir ülke... Emperyalistler, yıllar yılı sömürdüler bu zenginlikleri. Ama şimdi ülkenin tüm kaynakları Angola halkının eline geçmiş bulunuyor.

Angola'da şu gerçeği açık seçik gördüm: Ülke halkı, MPLA ve onun önderi Agostino Neto etrafında tam bir birlik oluşturuyor. UDKF olarak biz, Angola halkıyla ve özellikle Angola kadınlarıyla dayanışmaya özel bir önem veriyoruz ve tüm dünya kadınlarını, bu yolda yardıma çağırıyoruz. Angola halkının başarısı, Afrika'daki öteki ülkelerin, Zimbabwe Namibia ve Güney Afrika halklarının ırkçılığa ve sömürgeciliğe karşı yürüttükleri savaşta önemli bir güç kaynağı olmaktadır.

3 Geçtiğimiz yıl içinde Türkiye kadın hareketi büyük atılımlar gösterdi ve enternasyonal alanda da kendini duyurdu. Gazetemiz aracılığı ile Türkiyeli kadınlara bir mesaj göndermek istermisiniz **?**

Uluslararası Demokratik Kadınlar Federasyonu olarak, Türkiyeli kadın arkadaşlarımızı selamlıyor, güç koşullar altındaki savaşlarında başarılar diliyoruz. Biz Türkiyeli kadınları örgütlü bir savaş içinde ve de uluslararası kadın hareketinin bir parçası olarak görmekten, birlikte savaşmaktan kıvanç duyuyoruz. Türkiyeli kardeşlerimiz şuna kesinlikle inanmalıdırlar ki, UDKF'nin en yakın ve sıcak dayanışması daima kendileriyle beraber olacaktır. Emperyalizmden arınmış, bağımsız bir Türkiye kavgasında, Türkiyeli kadınların yanındayız.

Çin'de Maocu gruplar birbirlerini yiyiyor

" Bir avuç sınıf düşmanı, politik oyunlarla halkın kafasını karıştırıp onları zehirliyor." " Sınıf düşmanları, başkan Mao tarafından yönetilen Merkez Komitesi'ne saldırdılar, onu böldüler."

Bunlar son günlerde Çin resmi haber ajanslarının bültenlerinde ve çeşitli resmi yayın organlarında sık sık yer alan sözler. Şu günlerde Çin, "Kültür Devrimi"nden bu yana en büyük çatışmalara sahne oluyor. 5 nisan pazartesi günü Pekin'de binlerce insanın katıldığı ayaklanmalar oldu. Ayaklanmalar sadece Pekin'le de sınırlı kalmadı. Yeni Çin Haber Ajansının bildirdiğine göre, Yenan bölgesinde de binlerce insan bu ayaklanmalara katıldı.

Bu gelişmeler, Çin'de çeşitli klikler arasındaki iktidar mücadelesinin giderek keskinleştiğini gösteriyor. Bu iktidar mücadelesi yeni bir olgu değildir. Yeni olan geniş kitlelerin de bu mücadeleden etkilenmesi, bu mücadeleye katılmasıdır. Pekin'de yapılan gösterilere onbinlerce kişinin katılması bunları doğruluyor.

MAO'NUN KARISI ÇIYANG ÇİNG, BAŞBAKAN HUA VE PRAGMATİST DANG

Çin yöneticileri arasındaki bu mücadele, Çu en-Lay ve Dang Şav-ping tarafından temsil edilen ılımlı "Pragmatist" grupla, "Şanghay Grubu diye bilinen ve Mao'nun adına hareket eden aşırı sol grup arasında keskinleşiyor.

Bugün için, Pekin yöneticilerinin ihanet politikasına karşı, klikler arası çatışma ortamında gelişen direnişin gücünü ve boyutlarını kesin olarak saptamak olanaksızdır. Ancak, bu mücadelenin daha da yoğunlaşacağını söyleyebiliriz. Çünkü bu gelişmelerin altında yatan neden, Maocu rejimin ve Maocu ideolojinin genel bir bunalım içine girmiş bulunmasıdır. Bugün 800 milyonu bulan Çin halkı, önemli toplumsal sorunlarla karşı karşıya bulunuyor. Çin'de yaşam düzeyi düşüklüğü, Maocu ekonomik politikanın iflasını belgeliyor. Ülkenin baştan aşağı bir askersel kamp durumuna getirilmesi, halkı geniş ölçüde rahatsız ediyor.

Çin'deki son gelişmeler, Maocu politikanın kaçınılmaz bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır ve daha da çıkacaktır.

WİLSON GİTTİ, CALLAGHAN GELDİ DEĞİŞEN BİRŞEY YOK

Geçtiğimiz haftalar içinde Britanya önemli birçok politik gelişmeye sahne oldu. Britanya İşçi Partisi başkanı Wilson'un başbakanlıktan ve parti başkanlığından çekilmesiyle başlayan, İşçi Partisi içindeki başkanlık mücadelesi sonuca bağlandı. Parti içindeki sağ kanadın adayı, eski dışişleri bakanı James Callaghan parti başkanlığına ve dolayısıyla da başbakanlığa seçildi.

Bu seçimler, Britanya İşçi Partisi içindeki sağ ve sol kanatlar arasında bir güç denemesi niteliğini taşıması bakımından da büyük önem taşıyordu. Politik yaşamında sürekli olarak sağ görüşleri ve uygulamaları savunmuş olan Callaghan'a karşı, İşçi Partisi'nin sol kanadını oluşturan "Tribune Grubu" nun desteklediği Michael Foot'un 137 oy almış olması, parti içinde sol kanadın önemli bir desteğe sahip olduğunu gösterdi.

Ne var ki, Michael Foot'un aldığı oyların tümünü de sol kanadın güçlenmesine bağlamamak gerekir. Çünkü, uzun bir süre Wilson hükümetinde Çalışma Bakanı olarak görev alan Foot, hükümetin gerici uygulamalarına karşı çıkmamış, Wilson'un, enflasyonun yükünü işçilere yükleme politikasını da destekleyerek oportünist bir tutum izlemiş ve bu sayede parti içindeki merkezci unsurların da belirli bir desteğini sağlamıştır.

Callaghan başbakanlık koltuğuna oturur oturmaz ilk işi Tribune Grubuna sert bir dille çatmak oldu. Hemen ardından eski politikanın olduğu gibi uygulanmaya devam edileceğini açıklayan Callaghan'ın bu sözleri ise hiç de sürpriz olmadı. Bakanlar Kurulunda yapılan değişiklikle re bakacak olursak da "yeni" yönetimin, eskisinden farklı birşey getirmeyeceğini kolaylıkla görebiliriz. Kısaca söylemek gerekirse; Wilson gitti, Callaghan geldi, ama değişen birşey olmadı.

Dünya Barış Konseyi, örgütlerini Türkiye'deki demokratik güçlerle dayanışmaya çağırdı

Dünya Barış Konseyi 30 mart günü bir genelge yayımlayarak örgütlerini Türkiye'de faşist tırmanışa karşı direnen demokratik güçlerle dayanışmaya çağırdı. Türkiye'de İhanet Cephesi'nin zindanlarında işkence gören yurtseverlerin ve özellikle Yusuf Küpeli ve Yılmaz Güney'in kurtarılması yolunda enternasyonal dayanışma eylemleri örgütlenmesi çağrısı yapılan genelgede özetle şunlar belirtiliyor:

"Türkiye Barış ve Özgürlük Komitesi (Avrupa), Dünya Barış Konseyi'ne, ülkede bütün ilerici güçler üzerine yoğun bir genel saldırı uygulandığını dünya kamuoyuna duyurmamızı ve enternasyonal dayanışma eylemlerini gerçekleştirmemizi istemiştir.

WORLD PEACE COUNCIL

Cables: WORLDPAX
Telex: 13-1680
Telephone: 64 90 04

Lönnrotink. 25 A. 6. krs
00120 Helsinki 18
Finland

NC-9/76

30th March, 1976

STOP THE PERSECUTION OF DEMOCRATIC AND PROGRESSIVE FORCES IN TURKEY

Dear Friends,

The Coordination Board of the Turkish-Europe Committee for Peace and Freedom has sent the World Peace Council a letter regarding the persecution which they describe as 'a massive

Komite'nin mektubunda belirtildiğine göre:

Tutuklular son derece elverişsiz sağlık koşulları altında ve ağır işkencelere tâbi tutulmaktadır. Hatice Alankuş ve Harun Karadeniz bu nedenlerle hayatlarını kaybetmişlerdir.

Bunun en son örneği de 24 yıl hapse mahkûm edilen Yusuf Küpeli'dir. Yusuf Küpeli kalbinden hasta ve romatizması olmasına rağmen tedavi edilmemektedir.

Film yapımcısı Yılmaz Güney, suçsuz olduğunun saptanmasına rağmen serbest bırakılmamaktadır.

Milliyetçi Cephe hükümete geçtiğinden beri, 1975 kasımına dek 35 genç öldürülmüş, 43 silâhlı saldırı düzenlenmiş, 1143 kişi tutuklanmış, 715 kişi yaralanmış ve 7320 yurtsever öğretmen ve memur sürülmüştür. Bunlar sadece basına yansıyan rakamlardır.

Dünya Barış Konseyi durumu Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu'na iletmiş ve binlerce yurtseverin hayatlarının ve onurlarının kurtarılması için gerekli önlemleri almasını istemiştir.

Dünya Barış Konseyi dünya kamuoyunun dikkatini Türkiye'deki son olaylara çeken bir beyanat yayınlamıştır.

Türkiyeli dostlarımızın bu âcil çağrısına uyarak barışçı ve demokratik güçlere yapılan bu baskılara son verilmesi yolunda dayanışma göstereceğinize eminiz."

Irak Komünist Partisi 42. yaşında

IKP'NİN KURUCUSU FAHİD YOLDAŞ

Irak Komünist Partisi'nin Britanya örgütü, 10 nisan 1976 cumartesi günü Londra'da, Irak Komünist Partisi'nin kuruluşunun 42. yılını kutlamak üzere bir toplantı düzenledi. Portekiz Komünist Partisi, AKEL, Sudan Komünist Partisi, İspanya Komünist Partisi, Guyana İlerici Halk Partisi, Filistin Kurtuluş Örgütü'nün İngiltere şubeleri temsilcileriyle Britanya Komünist Partisi'nin temsilcileri de katılarak dayanışma mesajları okudular. Ayrıca İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği temsilcisi de bir mesaj okuyarak, Irak Komünist Partisi'nin 42. savaş yılını kutladı.

Iraklı komünistler toplantıda devrimci marşlarını söylediler. Parti'nin 42. yılı için özel olarak yazılmış şiirler okundu ve gece uluslararası işçi sınıfının marşı "Enternasyonal" söylenerek son buldu.

İŞÇİ SINIFIMIZ, SEÇKİN BİR YÖNETMENİNİ

BAŞTARAFI 1. SAYFADA

Danışman olarak çalışmıştır.

Evli ve iki erkek çocuk babası olan İbrahim Güzelce, mayıs 1975'de yapılan DİSK'in 5. Genel Kurul Toplantısında Genel Sekreterliğe seçilmişti.

* * *

Güzelce'nin Genel Sekreterlik görevine başlamasıyla DİSK yönetimi yeni bir dinamizme kavuşmuş; sendikanın çalışma ve örgütlenme yöntemlerinde köklü değişiklikler, ileri atılışlar olmuştur. Güzelce'nin titiz, ciddî, programlı, perspektifli ve o ölçüde alçak gönüllü, uzmanlığa saygılı, kollektif çalışma tarzı, DİSK'in gelişme potansiyelini daha da hızlandırmış, bu devrimci sendika, bir yıldan daha kısa bir süre içinde hem çok yol almış, hem de niteliksel bir sıçrama göstermiştir. Böylece yarım milyona yaklaşan üyesi, sağlam örgütlenmesi ve devrimci disiplini ile DİSK, yalnız işçi sınıfımızın değil, tüm emekçi halkımızın; ilerici yurtsever çevrelerin gönül ve umut bağladığı, saygın ve etkin bir devrimci sendikal merkez düzeyine yükselmiştir.

* * *

Yurt dışında çalışan işçilerin sorunlarını yakından tanıyan bir sendikacı olarak Güzelce, DİSK Genel Sekreterliğine seçildikten sonra, Avrupa'daki ilerici örgütlerle çok içten bağlar kurmuş, Türkiyeli işçi ve öğrencilerin toplantılarına, kongrelerine dayanışma ve başarı mesajları göndermiş, yurt dışındaki bütün ilericilerin sevgi ve saygısını kazanmıştı.

Güzelce'nin ölümü, İTİB açısından daha da özel bir üzüntünün konusu olmaktaydı. Çünkü Güzelce, geçen yıl aynı onulmaz hastalıktan toprağa verdiğimiz Harun Karadeniz gibi, ömrünün son günlerini Londra'da aramızda geçirdi. Tedavi için, 16 şubatta eşi Nihal Güzelce ve Genel Sekreter Yardımcısı Sina Pamukçu ile Londra'ya gelmişti. Bir süre Dr. Morisson gözetiminde "Hammersmith Hospital"da tedavi gördü. Durumunun umutsuz olduğunu biliyorduk ama yapılacak bir şey yoktu.

Arkadaşlarımızla söyleşilerinin merkezini DİSK ve Türkiye'deki devrimci hareket oluşturuyordu. Kafasında DİSK için pırıl pırıl tasarılar vardı. "DİSK'te yeni, çağdaş bir anlayışı egemen kılmaya çalışıyoruz" diyordu. "Adım adım, ama güvenle yürüyoruz"

Son günlerdeki en büyük düşüncesi, DİSK'in 1 Mayıs eylemi idi. "En az 100 bin kişi yürüyeceğiz! diyordu ve bu çalışmalara aktif olarak katılamadığı için çok üzülüyordu.

Ziyaretine gelen arkadaşlara en çok öğütlediği ve dönüp dönüp yinelediği şey, "yığınlarla bağlanmak" ve halktan soyutlanmamak"tı. DİSK'in kısa sürede yarım milyonluk dev bir örgüt haline getirilmesindeki sır da Güzelce'nin bu öğüdünde yatmaktaydı.

* * *

Güzelce, gerek "İşçinin Sesi" gazetesinden, gerekse İTİB'in çalışma yöntemlerinden övgüyle söz ediyordu. Gazetemizi çok beğendiğini söylüyor; hem içerik, hem de biçim yönünden üstünlüğünü vurguluyordu. İTİB, Güzelce'nin bu değerbilir sözlerini, özendirici övgülerini daima saygıyla anımsayacaktır.

* * *

Londra'daki son günlerinde tek özlemi, biraz ayaklanabilmek ve hiç değilse birkaç ay, günde birkaç saat DİSK'te çalışabilmekti! Ölüm döşeğinde bile, DİSK'i, DİSK'in sorunlarını düşünüyordu.

Hastaneden çıktıktan sonra birkaç günlüğüne Berlin'e, eski çevresine dönmek istedi. Dilini bilmediği, yemeklerini yiyemediği İngiltere'den sıkılmıştı. Berlin'deki oğlunu da görmek istiyordu. 14 mart günü eşiyle birlikte uğurladık Güzelce'yi Berlin'e. 10 gün sonra ağırlaştığını ve 25 martta Türkiye'ye döndüğünü öğrendik.

Ve, 11 nisan günü ulaştı kara haber Londra'ya... Güzelce artık yoktu.

Ama onun adı, DİSK'in her yeni başarısında, her yeni atılımında yaşayacak, işçi sınıfımız bu değerli yönetmeniyle övünecektir.

Tüm devrimcilerin, ilericilerin başı sağolsun...

●

İTİB, İTÖF ve İTKB, DİSK'e birer başsağlığı telgrafı çekerek duydukları derin üzüntüyü ilettiler.

İTİB Genel Yönetim Kurulu toplantısı 3 nisanda yapıldı

İTİB Genel Yönetim Kurulu 3 nisan cumartesi günü toplandı. Raporların okunması, geçen dönem çalışmalarının değerlendirilmesinden sonra, örgütün önünde duran eylemler görüşüldü. Özellikle 1 Mayıs eylemi ve İŞÇİNİN SESİ bağış kampanyası üzerinde önemle duruldu. GYK, 1 Mayıs eylemlerini örgütün önünde duran en önemli bir çalışma olarak saptadı. Bu eylemlere en yığınsal bir biçimde katılmayı sağlamak için yapılacak çalışmalar gözden geçirildi. 1 Mayıs İşçi Gecesi afiş ve ilânlarının Londra'nın çeşitli semtlerine yapıştırılması ve dağıtılması ile ilgili kararlar alındı.

Öte yandan, bu yıl Britanya'da 1 Mayıs yürüyüşlerinin sadece Londra'da yapılacağını göz önüne alan GYK, Londra dışındaki bütün İTİB üyelerinin bu merkezî yürüyüşe katılmalarını kararlaştırdı.

Toplantıda ayrıca, İŞÇİNİN SESİ bağış kampanyasının 20 nisan-20 mayıs tarihleri arasında sürdürülmesi ve hedef olarak saptanan £1000'a ulaşılabilmesi için Merkez Yürütme Kurulu'nun bütün örgüt üyelerini seferber etmesi üzerinde görüş birliğine varıldı.

Ayrıca, örgütün üye kazanma, yeni kadrolar yetiştirme çalışmalarına hız vermesi, Londra dışında örgütlenmeyi güçlendirmesi gerektiği üzerinde duruldu. Eğitim çalışmalarına da önemle eğilen GYK, Merkez Yürütme Kurulu tarafından toplantıya sunulan yeni bir temel eğitim programı uygulama kararını onayladı.

Genel Yönetim Kurulu, İTİB'in 4. Olağan Genel Kurulu'nun 16 mayıs pazar günü yapılmasına karar verdi.

PARTİLERÜSTÜ

BAŞTARAFI 1. SAYFADA

çi sınıfının yararına olamıyacağı açıktır. Bu görüşü savunanlar, işçi sınıfının sendikal örgütlerini CHP'nin kuyruğuna takmak istiyorlar. CHP'nin, bugün faşist tırmanışa karşı verilen savaşımda önemli bir yeri olduğu kuşkusuz doğrudur. Ancak bu parti işçi sınıfının kurtuluşunu gerçekleştirecek olan, onun sınıfsal çıkarlarını savunan bir parti değildir

Doğaldır ki, işçi sınıfının sendikasının tutarlı bir politika benimsemesi, "partilerüstü" masalı ardına gizlenip işbirlikçi burjuvaziye hizmet yarışına giren sarı sendika ağalarını başından defetmesi zorunludur.

Ne var ki işçi sınıfı, bir burjuva partisinin kuyruğuna takılarak kendi sınıfsal çıkarlarıyla uyumlu tutarlı bir politika izleyemez. Bugün yurdumuzda işçi sınıfının sınıfsal çıkarları, sendikal hareketin sarı sendikacılardan temizlenmesini, ülke çapında, eşgüdümlü, merkezî bir örgütlenmenin gerçekleştirilmesini gerektiriyor. Böyle bir hedef ise, ancak örgütsel bağımsızlık ilkesinin benimsenmesi ve işçi sınıfının gerçek sınıfsal çıkarlarını savunan komünist partisinin sesine kulak verilmesi ile gerçekleştirilebilir. Türk-İş içindeki ilerici güçler, "partilerüstü" ihanet politikasına haklı olarak karşı çıkarlarken CHP kuyrukçuluğunun da çıkar yol olarak benimsenemeyeceğini iyi görmek zorundadırlar.

1 MAYIS'TA

BAŞTARAFI 1. SAYFADA

cular Federasyonu da 1 Mayıs hazırlıklarını yoğunlaştırdı. ATTF, tüm örgütlerinin, bulundukları ülkelerdeki 1 Mayıs gösterilerine her yıl olduğu gibi bu yıl da en yığınsal biçimde katılmasını kararlaştırdı. 1 Mayıs afiş ve rozetleri, gazeteleri ve bildirileri hazırladı.

Britanya'da 1 Mayıs, Londra'da yapılacak olan büyük bir yürüyüşle kutlanacak. İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği, Türkiyeli işçi ve öğrencilerin bu yürüyüşe yığınsal olarak katılmasını sağlamak için bütün üyelerini seferber etti. Ayrıca, İTİB İngiltere Türk Öğrenci Federasyonu (İTÖF) ve İngiltere Türkiyeli Kadınlar Birliği (İTKB) bir "1 Mayıs Komitesi oluşturdu. Bu yıl da 1 Mayıs yürüyüşünde, dünya, Britanya ve Türkiye işçi sınıfının belgileri, Britanya'daki işçilerin somut talepleri haykırılacak, bunları içeren pankartlar taşınacak.

1 Mayıs Komitesi bir bildiri yayımlayarak, bütün işçilerimizi, öğrencilerimizi, yürüyüşe katılmaya çağırdı. 1 Mayıs akşamı da İTİB'in düzenlediği İşçi Gecesi'nde halk ozanları ve İTİB korosu işçilerimize bir müzik şöleni verecek.

Bütün işçilerin, emekçilerin, tüm ilericilerin 1 Mayıs direnişine katılması bir görevdir. Çünkü 1 Mayıslar mücadele azmimizin bilendiği gücümüzün konuştuğu günlerdir; bizim günümüz, bizim savaşımız, bizim bayramımızdır.

DÜZELTME

46. sayımızda, 1. sayfada yer alan "DİSK'in savaşı güçleniyor" başlıklı yazımızın üçüncü paragrafında, Soda Sanayii işyerinde grevin 9 aydır sürdüğünü yazmıştık. Gerçekte ise 9 aydır süren grev değil, toplu sözleşmedir. Düzeltir ve özür dileriz.

İşçinin Sesi .... 15 Günlük İşçi Gazetesi
SAHİBİ: .... İNGİLTERE TÜRKİYELİ İLERİCİLER BİRLİĞİ
...... (Avrupa Türkiyeli Toplumcular Federasyonu'na bağlıdır)
YAZIŞMA ADRESİ: .... 56 Mansfield Rd. ILFORD. ESSEX. ENGLAND
MASRAFI: 10p. .... Yıllık Abone 4£ (sterlin) (Almanya için 40 DM)